

Badania kliniczno-kontrolne

Badanie kliniczno-kontrolne porównuje retrospektywnie dwie grupy.

Na przykład grupa osób cierpiących na daną chorobę może zostać porównana z grupą osób zdrowych. Badacz sprawdza, czy między tymi dwiema grupami istnieją jakieś różnice dotyczące wcześniejszego narażenia na możliwe czynniki ryzyka. Badanie tego rodzaju jest przydatne, jeśli analizuje się czynniki ryzyka chorób rzadkich, i często stosowane do tworzenia nowych hipotez, które następnie można testować.

Na przykład istnieje mniej niż 300 potwierdzonych przypadków nowej odmiany choroby Creutzfeldta-Jakoba (CJD). Badanie kohortowe, w którym obserwuje się uczestników, aby sprawdzić, jakie czynniki ryzyka mogą doprowadzić do zachorowania, wymagałoby rekrutacji ogromnej liczby osób (ok. 200 000), aby znaleźć tylko jedną, u której choroba się rozwinie. Trwałoby to także bardzo długo, ponieważ uważa się, że czas od zakażenia do wystąpienia objawów, może wynosić od 10 do 30 lat. W tym wypadku znacznie lepsze jest przeprowadzenie badania kliniczno-kontrolnego, zaczynając od osób, u których rozpoznano już nową odmianę CJD, i porównując ich narażenie na czynniki ryzyka w przeszłości i z grupą osób, u których nie stwierdzono choroby.